

ความรู้สึกลดท้อ จากการลงโทษของอัลลอฮ์

[ไทย – Thai – تايلاندي]

ดร.อะมีน บิน อับดุลลอฮ์ อัช-ชะกอวีย์

แปลโดย : อุศนา พ่วงศิริ

ตรวจทานโดย : อัสรัน นียมเดชา

ที่มา : หนังสือ อัต-ตุร์อูร อัล-มุนตะกอฮฺ มิน อัล-กะลีมาต อัล-มุ
ลกอฮฺ

2014 - 1435

IslamHouse.com

الأمن من مكر الله

« باللغة التايلاندية »

د. أمين بن عبد الله الشقاوي

ترجمة: حسنى فوانج سييري

مراجعة: عصران نى يوم ديشا

المصدر: كتاب الدرر المنتقاة من الكلمات الملقاة

2014 - 1435

IslamHouse.com

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ปรานียิ่งเสมอ

ความรู้สึกปลอดภัย จากการลงโทษของอัลลอฮฺ

มวลการสรรเสริญเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮฺ ขอความสุข
ความจำเริญและความสันติจงประสบแด่ท่านเราะสูลุลลอฮฺ ฉัน
ขอปฏิญาณว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺเพียงองค์เดียว
ไม่มีภาคีใด ๆ สำหรับพระองค์ และฉันขอปฏิญาณว่ามุหัมมัด
เป็นบ่าวของอัลลอฮฺ และเป็นศาสนทูตของพระองค์

การรู้สึกปลอดภัยจากการลงโทษของอัลลอฮฺ และ
การสิ้นหวังในความเมตตาของพระองค์นั้น ถือเป็นบาป
ใหญ่ประการหนึ่ง อัลลอฮฺ ตะอาลา ตรัสว่า

﴿ أَفَأَمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ أَنْ يَأْتِيَهُمْ بَأْسُنَا بَيِّنًا وَهُمْ نَائِمُونَ ﴿٩٧﴾ أَوْ آمِنَ أَهْلُ
الْقُرَىٰ أَنْ يَأْتِيَهُمْ بَأْسُنَا ضُحًى وَهُمْ يُلْعَبُونَ ﴿٩٨﴾ أَفَأَمِنُوا مَكْرَ اللَّهِ فَلَا يُأْمَنُ

مَكْرَ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٩٩﴾ [الأعراف: ٩٧ - ٩٩]

“แล้วบรรดาชาวเมืองนั้นปลอดภัยกระนั้นหรือ ในการที่การลงโทษ
ของเราจะมายังพวกเขาในเวลากลางคืน ขณะที่พวกเขานอนหลับ

อยู่? และชาวเมืองนั้นปลอดภัยกระนั้นหรือ ในการที่การลงโทษของเราจะมายังพวกเขาในเวลาสายขณะที่พวกเขากำลังเล่นสนุกสนานกันอยู่? แล้วพวกเขาปลอดภัยจากอุบายของอัลลอฮฺ กระนั้นหรือ? ไม่มีใครมั่นใจว่าจะปลอดภัยจากอุบายของอัลลอฮฺ นอกจากกลุ่มชนที่ขาดทุนเท่านั้น” (อัลอะฮฺรอฟ: 97-99)

หมายถึง พวกเขามั่นใจว่าจะปลอดภัยจากการลงโทษ และความกริ้วโกรธที่พระองค์มีต่อพวกเขา รวมทั้งอำนาจของพระองค์ในการจัดการกับพวกเขา ขณะที่พวกเขากำลังเพลิดเพลินสนุกสนานอย่างนั้นหรือ? ทั้งนี้ กลุ่มชนในยุคก่อนที่คือดิงและปฏิเสธที่จะศรัทธาต่อบรรดาศาสนทูต เช่น กลุ่มชนของท่านนบีนูหฺ พวกอ้าด และพวกษะมูด นั้น อัลลอฮฺได้ทรงประทานปัจจัยยังชีพและความเป็นอยู่ที่ดีให้แก่พวกเขา ทั้งที่พวกเขาทรยศฝ่าฝืนคำสั่งใช้ของพระองค์ พวกเขาจึงชะล่าใจไม่คิดว่าความโปรดปรานเหล่านั้นจะเป็นเพียงอุบายที่อัลลอฮฺทรงใช้หลอกล่อให้พวกเขาตายใจ และไม่คิดว่าพระองค์จะทรงลงโทษพวกเขาโดยที่พวกเขาไม่ทันตั้งตัว

เกาะตาเดฮฺ เราะหิมะฮฺลลอฮฺ กล่าวว่า “การลงโทษของอัลลอฮฺประสบแก่พวกเขาอย่างกะทันหัน ทั้งนี้ อัลลอฮฺ

มักจะลงโทษกลุ่มชนหนึ่งกลุ่มชนใดขณะที่พวกเขากำลัง
ผลิตผลิตล้มตัว ดังนั้น พวกท่านจงอย่าชะล่าใจคิดว่าตนเอง
จะรอดพ้นปลอดภัยจากการลงโทษของอัลลอฮฺ” (พัตหุลมะญีดี
หน้า 415)

ชัยคฺ อับดุลเราะหฺมาน อัซซะอฺดี เราะหิมะฮุลลอฮฺ
ได้กล่าวอธิบายอายะฮฺ ﴿ أَفَأَمِنُوا لَمَّا كَرِهَ اللَّهُ ﴾ ว่า “อายะฮฺนี้เป็นการ
เตือนอย่างชัดเจนว่า ไม่สมควรที่บุคคลหนึ่งจะรู้สึกมั่นใจใน
ระดับความศรัทธาของเขา ทว่าเขาควรที่จะหวั่นเกรงหรือพึง
ระวังว่าวันหนึ่งวันใดเขาอาจจะถูกทดสอบ จนทำให้ศรัทธาของ
เขาสูญสิ้นไป และก็ควรที่จะขออ้อฮัมโดยกล่าวว่า

« يَا مُقَلَّبَ الْقُلُوبِ تَبَّتْ قَلْبِي عَلَى دِينِكَ »

(ให้ผู้ทรงทำให้หัวใจผันเปลี่ยน ขอพระองค์ทรงดูแลหัวใจของฉัน
ให้มีความมั่นคงยืนหยัดในศาสนาของพระองค์ด้วยเถิด)

และควรทำทุกวิถีทางที่จะทำให้ตัวเขารอดพ้นจากความชั่วเมื่อ
เกิดพิตนะสุดต่าง ๆ เพราะแท้จริงแล้ว ไม่ว่าจะคนเราจะมีระดับ
ความศรัทธาที่สูงส่งเพียงใด ก็มีโอกาสจะมั่นใจได้ว่าจะรอดพ้น
ปลอดภัย” (ตัฟสีรฺอิบฺนุสะอฺดี ยฺ หน้า 276)

ชัยคุ อิบน์ อุษัยมีน เราะหิมะฮ์ลลฮุญ ก่ล่าวว่า “พระดำรัสของอัลลฮุญที่ว่า ﴿ أَفَأَمِنُوا اللَّهَ ﴾ นั้นเป็นหลักฐานที่ชี้ให้เห็นว่า บางครั้งพระองค์จะทรงวางอุบายหลอกล่อให้ชะล่าใจ ทั้งนี้ก่ลอุบาย (الْمَكْر) ในทางภาษานั้น หมายถึง การทำอันตรายต่อศัตรูในขณะที่เขาไม่รู้ตัว ดังเช่นความหมายที่ปรากฏในหะดีษที่ว่า

« الْحَرْبُ خُدْعَةٌ » [رواه البخاري برقم ۳۰۳۰ ومسلم برقم 1۷39]

“ศึกสงครามนั้นคือการหลอกล่อให้เข้าใจผิด” (บันทึกโดยอัลบุคอรีฮ์ หะดีษเลขที่ 3030 และมุสลิม หะดีษเลขที่ 1739)

อาจมีคำถามว่า อัลลฮุญจะทรงมีคุณลักษณะ **مَكْر** ได้อย่างไร ในเมื่อลักษณะดังกล่าวน่าจะเป็นสิ่งที่น่าตำหนิ? คำตอบคือ **مَكْر** ในที่นี้สำหรับพระองค์นั้นถือเป็นคุณลักษณะที่น่าสรรเสริญ และบ่งชี้ถึงพลังอำนาจของพระองค์ แต่เราจะไม่ระบุว่าพระองค์ทรงมีคุณลักษณะดังกล่าวโดยไม่ขยายความเพิ่มเติม เช่นก่ล่าวว่า **إِنَّ اللَّهَ مَكْرٌ** (อัลลฮุญทรงเป็นผู้วางอุบายหลอกล่อ) แต่เราจะกล่าวถึงคุณลักษณะนี้ในกรณีที่เป็นเรื่องน่าชื่นชมสรรเสริญ ดังคำตรัสของพระองค์ที่ว่า

ڪٺا (ผู้วางอุบายหลอกล่อ) คือหนึ่งในพระนามของอัลลอฮ์”
(อัลเกาลูลมุฟีต เล่ม 2 หน้า 248)

มีรายงานหะดีษบันทึกในมุสนัดอะหฺมัด (หะดีษเลขที่ 17311) จากท่านอุกบะฮ์ บิน อามิรฺ เราะวะฎียัลลอฮ์อันฮุ เล่าว่า ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า

« إِذَا رَأَيْتَ اللَّهَ يُعْطِي الْعَبْدَ مِنَ الدُّنْيَا عَلَى مَعْاصِيهِ مَا يُحِبُّ، فَإِنَّمَا هُوَ اسْتِزْرَاجٌ » [رواه أحمد برقم ١٧٣١١]

ความว่า "ถ้าท่านเห็นว่าอัลลอฮ์ทรงประทานความสุขสบายในโลกดุนยาให้แก่คนใดคนหนึ่งอย่างมากมาย ทั้งที่เขาผู้นั้นจมปลักอยู่กับบาปความผิดและการฝ่าฝืน ก็พึงทราบเถิดว่าสิ่งนั้นเป็นเพียงการประวิงเวลาให้เขาชะล่าใจ"

แล้วท่านเราะฮ์ลุล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ก็อ่านอายะฮ์ต่อไปนี้

﴿ فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ فَتَحْنَا عَلَيْهِمْ أَبْوَابَ كُلِّ شَيْءٍ حَتَّى إِذَا فَرِحُوا بِمَا أُوتُوا أَخَذْنَاهُمْ بَغْتَةً فَإِذَا هُمْ مُبْلِسُونَ ﴿٤٤﴾ [الأنعام: ٤٤]

ความว่า "ครั้นเมื่อพวกเขาลืมสิ่งที่พวกเขาถูกเตือนให้รำลึก เราก็ปิดให้แก่พวกเขาซึ่งบรรดาประตูของทุกสิ่ง จนกระทั่งเมื่อพวกเขา

ระเร็จต่อสิ่งที่พวกเขาได้รับ เราก็ลงโทษพวกเขาโดยกะทันหัน แล้ว
ทันใดนั้นพวกเขาก็หมดหวัง" (อัล-อันอาม: 44)

อิสมาอีล บิน รอฟีอู กล่าวว่า “การรู้สึกรอดพ้น
ปลอดภัยจากบททดสอบและการลงโทษของอัลลอฮ์นั้น คือการที่
คนคนหนึ่งประพฤตชั่วลุ่มหลงอยู่กับบาปความผิดอย่างไม่รู้สึกรู้
สา แต่เขากลับคาดหวังไปเองว่าอัลลอฮ์จะทรงอภัยให้แก่เขา สลัฟ
บางท่านอธิบายว่า การวางอุบายของอัลลอฮ์นั้น คือ การที่
พระองค์ทรงทดสอบมนุษย์ด้วยการประทานครวามโปรดปราน
อย่างมากมาย แม้เขาเหล่านั้นจะฝ่าฝืนพระองค์ก็ตาม ทรงให้พวก
เขามีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง มีความเป็นอยู่ที่ผาสุก แล้ว
พระองค์ก็ทรงลงโทษพวกเขาอย่างเฉียบพลันโดยที่พวกเขาไม่ทัน
ตั้งตัว” (ฟัตหุลมะญีดี หน้า 416)

อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿ وَكَذَلِكَ أَخْذُ رَبِّكَ إِذَا أَخَذَ الْقُرْآنَ وَهِيَ ظَلِيمَةٌ إِنَّ أَخْذَهُ أَلِيمٌ شَدِيدٌ ﴿١٠٢﴾

[هود: 102]

“และเช่นนี้แหละคือการลงโทษของพระเจ้า เมื่อพระองค์ทรง
ลงโทษหมู่บ้านซึ่งเป็นหมู่บ้านที่อธรรม แท้จริงการลงโทษของ
พระองค์นั้นเจ็บแสบสาหัส” (ฮูด: 102)

ส่วนการหมัดหวังในความเมตตาของอัลลอฮ์นั้น
คือการที่คนคนหนึ่งเกิดความท้อแท้สิ้นหวังที่จะได้รับความความ
ช่วยเหลือจากอัลลอฮ์ และไม่มี ความหวังว่าพระองค์จะทรงอภัย
และเมตตาเขา ซึ่งกรณีนี้ตรงกันข้ามกับการรู้สึกว่ารอดพ้น
ปลอดภัยจากการทดสอบของอัลลอฮ์ ซึ่งทั้งสองกรณีนี้ล้วนเป็น
บาปใหญ่

อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า

﴿ قَالَ وَمَنْ يَقْنَطُ مِنْ رَحْمَةِ رَبِّهِ إِلَّا الضَّالُّونَ ﴿٥٦﴾ ﴾ [الحجر: ๕๖]

“เขากล่าวว่า และจะไม่มีผู้ใดที่สิ้นหวังในพระเมตตาของพระ
เจ้าของเขา นอกจากพวกหลงผิด” (อัลหิจญรฺ: 56)

และพระองค์ตรัสว่า

﴿ قُلْ يَاعِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْعَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿٥٧﴾ ﴾ [الزمر: ๕๗]

“จงกล่าวเถิดมุหัมมัด ปวงบ่าวของข้าเอ๋ย! บรรดาผู้ละเมิดต่อตัว
ของพวกเขาเอง พวกท่านอย่าได้หมดหวังต่อพระเมตตาของอัลลอ
ฮ์ แท้จริงอัลลอฮ์นั้นทรงอภัยความผิดทั้งหลายทั้งมวล แท้จริง
พระองค์นั้นเป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาเสมอ” (อัลซุหม์รฺ: 52)

ชัยคุ อับดุลเราะหฺมาน บิน หะสัน กล่าวในหนังสือ “ฟัตหุลมะญีด” ของท่านว่า สองอายะฮ์ข้างต้นนี้คือหลักฐานที่ยืนยันว่า ไม่อนุญาตให้ผู้ที่มีความเกรงกลัวต่ออัลลอฮ์สิ้นหวังในความเมตตาของพระองค์ ทว่าเขาควรที่จะกลัวบาปความผิดแล้วมุ่งปฏิบัติสิ่งที่เป็นการเคารพเชื่อฟังอัลลอฮ์ ด้วยใจที่เปี่ยมด้วยความหวังในความเมตตาของพระองค์ อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ يَدْعُونَ يَبْتَغُونَ إِلَىٰ رَبِّهِمُ الْوَسِيلَةَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ وَيَرْجُونَ رَحْمَتَهُ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُ ﴾ [الإسراء: ٥٧]

“บรรดาสิ่งที่พวกเขาวิงวอนขอนั้น พวกมันก็ยังหวังที่จะหาทางเข้าสู่พระเจ้าของพวกมันว่า ผู้ใดในหมู่พวกมันจะเข้าใกล้ที่สุด และพวกมันยังหวังในความเมตตาของพระองค์ และกลัวการลงโทษของพระองค์” (อัลอิสรอฮ์: 57)

และพระองค์ตรัสว่า

﴿ أَمَّنْ هُوَ قَنِيتٌ ءَأَنَاءَ اللَّيْلِ سَاجِدًا وَقَائِمًا يَحْذَرُ الْآخِرَةَ وَيَرْجُوا رَحْمَةَ رَبِّهِ ﴾ [الزمر: ٩]

“ผู้ที่เขาเป็นผู้ภักดีในยามค่ำคืนในสภาพของผู้สujudและผู้ยืนละหมาด โดยที่เขาหวังเกรงต่อโลกอาคิเราะฮ์และหวังความ

เมตตาของพระเจ้าของเขา (จะเหมือนกับผู้ที่ตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺอยู่
กระนั้นหรือ?)” (อฺซซุหมฺรฺ: 9)

อัลหะสัน อัลบาศรี กล่าวว่า “ผู้ศรัทธาจะปฏิบัติคุณ
งามความดี โดยที่เขามีความรู้สึกกลัวและไม่มั่นใจว่าสิ่งที่ทำไป
จะถูกตอบรับหรือไม่ ในขณะที่คนชั่วนั้นมักจะกระทำการฝ่าฝืน
โดยที่เขาไม่มีความสบายใจและรู้สึกปลอดภัย” (ตฺฟิสิริฮฺบิ
นุ กะชีรฺ เล่ม 6 หน้า 355)

อัลลอฮฺได้ตรัสถึงบทสนทนาระหว่างท่าน**นบีอิบรอฮีม**
อะลัยฮิสสลาม กับมลาอิกะฮฺเมื่อท่านได้รับแจ้งข่าวดีว่าท่านจะ
มีลูกชายชื่ออิสหาคว่า

﴿ قَالَ أَبَشَّرْتُمُونِي عَلَىٰ أَنْ مَسَّنِيَ الْكِبَرُ فِيمَ تَبَشِّرُونَ ﴿٥٤﴾ [الحجر: ٥٤]

“เขากล่าวว่า พวกท่านมาแจ้งข่าวดีแก่ฉันเมื่อความชรามาพบได้
ประสบแก่ฉันแล้วกระนั้นหรือ? แล้วเรื่องอะไรเล่าที่พวกท่าน
จะแจ้งข่าวดีแก่ฉัน?” (อัลหิจญฺรฺ: 54)

ทั้งนี้ เพราะโดยปกติแล้วคู่สามีภรรยาที่มีอายุมากนั้น
โอกาสที่จะมีบุตรก็คงเป็นไปได้ยาก แต่อัลลอฮฺทรงมี
ความสามารถที่จะกำหนดสิ่งใดก็ได้ มลาอิกะฮฺจึงกล่าวว่า

﴿بَشِّرْكَ بِالْحَقِّ﴾ [الحجر: ๕๐]

“เราขอแจ้งข่าวดีแก่ท่านซึ่งเป็นความจริง” (อัลหิจญูร: 55)

เป็นความจริงที่ไร้ซึ่งข้อสงสัย เพราะเมื่ออัลลอฮฺทรงต้องการสิ่งใด พระองค์ก็เพียงแต่ตรัสว่า “จงเป็น” สิ่งนั้นก็เกิดขึ้นทันที

﴿فَلَا تَكُن مِّنَ الْفَاطِنِينَ﴾ [الحجر: ๕๐]

“ดังนั้นท่านอย่าอยู่ในหมู่ผู้สิ้นหวัง” (อัลหิจญูร: 55)

แล้วอัลลอฮฺก็ทรงตรัสถึงคำพูดของท่านนบีอิบรอฮีมหลังจากนั้นว่า

﴿قَالَ وَمَنْ يَقْنَطُ مِن رَّحْمَةِ رَبِّهِ إِلَّا الضَّالُّونَ﴾ [الحجر: ๕๖]

“เขากล่าวว่า และจะไม่มีผู้ใดที่สิ้นหวังในพระเมตตาของพระเจ้าของเขา นอกจากพวกหลงผิด” (อัลหิจญูร: 56)

มีผู้ถามท่าน **ท่านอิบนุมัสอูด** เราะฎียัลลอฮุอันฮู ว่า สิ่งใดเป็นบาปใหญ่ที่สุด? ท่านตอบว่า “การตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ การสิ้นหวังในความเมตตาของพระองค์ การรู้สึกลดถอยจากบททดสอบและการลงโทษของพระองค์ และการหมดหวังในความเมตตาของพระองค์” (มุศ็อนันฟีอัฏดุเราะซาค 10/459)

การตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ถือเป็นบาปที่ใหญ่ที่สุด อัลลอฮ์
ตะอาลา ตรัสว่า

﴿ إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ ﴾ [النساء : 116]

“แท้จริงอัลลอฮ์จะไม่ทรงอภัยโทษให้แก่การที่สิ่งหนึ่งจะถูกให้เป็น
ภาคีกับพระองค์ แต่พระองค์จะทรงอภัยโทษให้ซึ่งสิ่งอื่นจากนั้น
สำหรับผู้ที่พระองค์ประสงค์” (อันนิสาฮ์: 116)

การสิ้นหวังในเมตตาของอัลลอฮ์ คือการที่คนคนหนึ่งตัด
ขาดความหวังทั้งหมดที่มีต่ออัลลอฮ์ ในสิ่งที่เขาเกรงกลัวหรือ
มุ่งหวัง โดยที่เมื่อมีเหตุการณ์คับขันรุนแรงประสบแก่เขา เขาจะ
รู้สึกหมดสิ้นหนทาง ความคิดเช่นนี้ถือเป็นการเสียมารยาท
ต่ออัลลอฮ์ บ่งบอกว่าเขาขาดความรู้เกี่ยวกับความเมตตากรุณา
อันยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงมี พระองค์ได้ตรัสถึงท่านนบียะอฺอฺบะ
ฮ์ว่า

﴿ إِنَّهُ لَا يَأْتِسُّ مِنْ رَوْحِ اللَّهِ إِلَّا الْفُؤْمُ الْكَافِرُونَ ﴾ [يوسف : 87]

“แท้จริงไม่มีผู้ใดเบียดเบียนต่อความเมตตาของอัลลอฮ์ นอกจาก
หมู่ชนผู้ปฏิเสธศรัทธา” (ยูสุฟ: 87)

ท่านอนัส บิน มาลิก เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ เล่าว่า ท่านนบีนบี
คือลลัลลอฮ์อะลัยฮิอะสสลัม ได้ไปเยี่ยมชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งใกล้

จะเสียชีวิต ท่านได้ถามเขาว่า “ท่านเป็นอย่างไรบ้าง” เขาตอบว่า “โอ้ท่านเราะฮ์ลุลลอฮฺ แท้จริงฉันหวังในความเมตตาของอัลลอฮฺ แต่ในขณะเดียวกัน ฉันก็เกรงกลัวพระองค์เพราะบาปความผิดที่เคยทำ” ท่านเราะฮ์ลุลลอฮฺ อะลัยฮิเวสสลัม จึงกล่าวว่า

« لَا يَجْتَمِعَانِ فِي قَلْبِ عَبْدٍ فِي مِثْلِ هَذَا الْمَوْطِنِ، إِلَّا أَعْطَاهُ اللَّهُ مَا يَجُودُ، وَأَمَّنَّهُ مِمَّا يَخَافُ » [رواه الترمذي برقم 983]

“หากมีสองสิ่งนี้ (ความกลัวและความหวัง) อยู่ในใจของบ่าวคนใด ในสถานการณ์เช่นนี้ อัลลอฮฺจะให้ได้รับในสิ่งที่เขาแก่เขา และจะทรงให้เขารอดพ้นจากสิ่งที่เขากลัว” (บันทึกโดย อัดดะอิมชีฮ์ หะดีษเลขที่ 983)

หะดีษข้างต้นได้พูดถึงการที่บุคคลหนึ่งมีทั้งความเกรงกลัวและความหวัง โดยที่เมื่อเขาเกรงกลัวอัลลอฮฺ เขาก็จะต้องไม่ท้อแท้สิ้นหวังในความเมตตาของพระองค์ ชาวสลัฟนั้นมักจะมี ความเกรงกลัวเมื่อเขามีสุขภาพที่ดี และมีความหวังเมื่อเขาเจ็บป่วย **อบุสลุัยมาน อัลดารอนีย์** กล่าวว่า “สมควรอย่างยิ่งที่ต้องมีความเกรงกลัวมากกว่า เพราะเมื่อใดก็ตามที่มีความหวังมากกว่า ก็จะทำให้เกิดผลเสียต่อหัวใจ” (พัตหุลมะญีดี หน้า 417-419)

ท่านญาบิร เราะะฎิยัลลอฮุอันฮุ กล่าวว่่า ฉัันได้ยิินท่านนบี ค็็อลลัลลอฮุอะลยฮิวะสัลลัม กล่าวก่อนที่่ท่านจะเสียชีวีตสามวันว่่า

« لَا يَمُوتَنَّ أَحَدُكُمْ إِلَّا وَهُوَ مُحْسِنٌ الظَّنِّ بِاللَّهِ » [رواه مسلم برقم ٢٨٧٧]

“คนหนึ่งคนใดในหมู่พวกท่านอย่าได้ตายนอกจากในสภาพที่เขาคิดต่ออัลลอฮ์ในแง่ดี” (บันทึกโดยมุสลิม หะดีษเลขที่ 2877)

ท่านหญิงอาอิชะฮุ เราะะฎิยัลลอฮุอันฮา กล่าวว่่า ฉัันได้ถามท่านเราะะสุล ค็็อลลัลลอฮุอะลยฮิวะสัลลัม ถึงอายะฮุนี

﴿ وَالَّذِينَ يُؤْتُونَ مَا آتَوْا وَقُلُوبُهُمْ وَجَلَةٌ ﴾ [المؤمنون : ٦٠]

“และบรรดาผู้ที่บริจาคสิ่งที่พวกเขาได้มา โดยที่จิตใจของเขาเปี่ยมไปด้วยความหวั่นเกรง” (อัลมุอ์มินูน: 60)

ว่่ารวมถึงผู้ที่ดีมีสุรา หรือลักขโมยด้วยหรือไม่? ท่านตอบว่่า

« لَا يَا بِنْتُ الصَّدِيقِ، وَلَكِنَّهُمْ الَّذِينَ يَصُومُونَ وَيَصَلُّونَ وَيَتَصَدَّقُونَ، وَهُمْ

يَخَافُونَ أَنْ لَا تُقْبَلَ مِنْهُمْ، أَوْلَيْكَ يُسَارِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَهُمْ لَهَا سَابِقُونَ »

[رواه الترمذي برقم ٣١٧٥]

“ไ้บุตรสาวของอบูบักรุเอัย มันไม่ใช่เช่นนั้นหรือ แต่หมายถึง
บรรดาผู้ที่ถือศีลอด ละหมาด และบริจาคทาน แต่ถึงกระนั้น
พวกเขาก็ยังหวังเกรงว่ากรางานของพวกเขาจะไม่ถูกตอบรับ
พวกเขาเหล่านั้นต่างรีบเร่งในการประกอบความดีทั้งหลาย”
(บันทึกโดย อัตติรุมิซียั หะดีษเลขที่ 3127)

والحمد لله رب العالمين،

وصلى الله وسلم على نبينا محمد وعلى آله وصحبه أجمعين.